

Uši a Vítr

Měsíční noviny

festival Napříč speciál

srpen 2013

vydává občanské sdružení Proximus v nakladatelství Vetis Via, s podporou přátel a spřízněných duší

„S pokorou může přijít to, co se tichu vyrovná“

René Müller (narozen 1966 v Ostravě), knihkupec, údržbář, vychovatel, přidavač na stavbě, zaměstnanec reklamní agentury a budoucí švadlena, zakládající člen Hynkových zámek, znalec ticha.

Kapelu Hynkovy zámky jsi založil v polovině 80. let během Tvých vysokoškolských studií. Co bylo prvním impulsem k založení kapely? A proč právě Hynkovy zámky?

Já chtěl umět hrát na kytaru již na základní škole. Chodil jsem do jednoho ze tří skautských oddílů, které byly v Ostravě, na druhém stupni jsem již jezdil na vandry i sám, v zimě či v létě, a jak v oddíle, tak i u těch ohňů stále někdo brnkal na kytaru. Jenže jsem byl absolutní dřevo.

Na gympl jsem chodil do Uničova, kde jsem prožil jedno z nejhezčích období života. Bydlel jsem u babičky a dědy, takže jsem měl tehdy relativní volnost. Na pivo jsem chodil na Čtverku, restauraci v parku, kde jsem se seznámil se skvělou komunitou místních mániček. V hospodě se samozřejmě na kytary hrálo a tak jsem si konečně koupil španělku a zkoušel z ní vyloudit nějaký zvuk. No byla to hrůza.

Na veřejce v Brně jsem se na chmelové brigádě seznámil s Honzou Petrencem, se kterým jsme si padli do oka. Zjistili jsme, že posloucháme stejnou muziku, takže jsme vždycky po směně někde zalezli s kytarami a hráli jsme. No teda hráli... Honza ano, já tam vždycky brnkal nějaká repetitivní kolečka... Tehdy vlastně vznikl zárodek Hynkových zámek. No a ten název souvisí s Uničovem. Na čtverku chodil skvělý člověk, bavič a nejlepší hráč na virtuál-

ní kytaru Džuki, budiž mu země lehká, a ten měl takové dvě hlášky: jednak každého oslovoval Hynku a pak vykřikoval „Nové zámky, vycházka!“ (kousek od Uničova leží Nové zámky, kde byl ústav pro mentálně postižené). Takže Džuki za nás vymyslel název...

Máte z té doby ještě nějaké nabrávky? A co byly v té době pro Tebe největší zdroje inspirace?

Před pár lety jsem našel kazetu, kde je zachycený nějaký koncert ve Štěpáno-

vě. Měl jsem z toho obrovskou radost, nechal jsem si ji stáhnout na CD a posleze CD i kazetu opět někde ztratil.... Vzhledem k tomu, že jsem zažil léta ve skautu, tak jsem již od základky tíhnul k folku. Merta, Třešňák, Noha, Janota,... Na gymplu přišli Floyd, Laurie Anderson, Zappa, King Crimson, posleze Steve Reich a Philip Glass...

Jak vzpomínáš na Vaše koncerty na undergroundových večírcích? Máš nějaké příběhy s StB nebo VB?



Hugo a René – Hynkovy zámky v klubu Boro, 10. let Ears&Wind Rec., listopad 2012, foto: Emir Chali



U Jirky Slavička v Bukovicích, léto 2012, foto Ivona Lasáková

Příhody mám naštěstí jen běžné, které se za bolševika stávaly téměř každému... Přijeli jsme na koncert, ať již jako účinkující či jako diváci, a před hospodou již byli policajti, takže se nehrálo. Občas se stalo, že přijeli až později, takže aspoň nějaká kapela stihla zahrát... V druhé půlce 80. let se konal menší festivalík ve Vikýřovicích u Šumperka, zhruba v polovině přijeli policajti a první co udělali, než vpadli na sál, tak v hospodě vyšroubovali pojistky. Nastala absolutní tma a strašný řev. Na sále se topilo v kamnech, od kterých vedla rozžhavená trouba do zdi. Někdo do těch kamen v tom zmatku strčil, roura vypadla ze zdi a pomalu padala mezi lidi. Petr Kružík (Chlapi z práce, nynější Priessnitz), který seděl nejbližší, tu rouru zachytil a odhodil bokem. Chudák si pak pár týdnů na kytaru nezahrál...

Pár měsíců před tím jsem byl stopem v Polsku u vzdálených příbuzných. Na zpáteční cestě jsem za všechny peníze, co jsem měl, nakoupil knížky, zabalil je do spacáku, ten strčil do batohu a naivně jsem si to štrádoval pěšky přes celnici. Pochopitelně mne chytili, knížky i pas mi vzali.

Krátce po revoluci se kapela Hynkovy zámký rozpadla. Čemu ses věnoval do doby vaší nové obrody v roce 2008?

Po revoluci jsem si Honzou Petrencem založili reklamní agenturu. Nic jsme neuměli, tak nám to přišlo jako fajn nápad. Jenže jsme si přestali lidsky rozumět a rozešli se jak pracovně, tak i hudebně... Se mnou odešel i zbytek kapely, Honza pak chvíli pokračoval s novými muzikanty, než HZ úplně zanikly... Já se pak oženil, založili jsme s manželkou společně firmu a začali podnikat, zase

v reklamní branži... Bohužel manželka pak velmi vážně onemocněla, takže jsem se nakonec od všeho odstříhnul, přes den jsem byl v práci a po zbytek dne jsem se o ni staral. Bylo to pro nás oba absolutně šílené období, které trvalo spoustu let... Znali jsme jen práci a jeden druhého. Během té doby jsme přišli o většinu známých, lidi jsme se stranili, věděli jsme, že je nevléčitelně nemocná, vlastně jsme se jen pokoušeli společně zastavit čas... Nakonec jsme to spolu nevydrželi a rozešli se. Nejdepresivnější období v mém životě... Nevím, co mne to napadlo, snad abych se ze všeho vyřval, ale někdy na podzim 2007 jsem v olomoucké Ponorce oslovil Huga, bubeníka Elektrické svině, že bych rád založil kapelu. Řekl, že je pro, ať mu ukážu nějaké texty. Tehdy jsem napsal Sedmého července a skoro rok mi trvalo, než jsem měl odvahu mu ten text ukázat... Na internetu jsem pak koupil tu nejlevnější kytaru (hraji na ni dodnes), po cca 15 letech jsem se začal učit hrát a pak jsme začali zkoušet.

V roce 2012 Vám u Ears&Wind records vyšlo CD „S tváří měsíce v úplňku“, jak jej hodnotíš s více než půlročním odstupem?

Deska pro nás měla být „vymodlené dítě“. Moc jsme se na ni těšili, ale... Nahrávali jsme to v podivném studiu, kde jsme to sice měli zadarmo, ale kde zvukař neustále někam spěchal, svévolně si do toho přidával v dobré víře různé efekty, takže jsme z toho byli vytočení. Nakonec ta nahrávka ležela přes půl roku ladem, než mne Fido přemluvil, že to vydá. Tomáš s Cipískem z kapely ji pak nějak upravili, část jsme ještě dohráli doma u Cipíska, kde zkoušíme, a deska vyšla. Je poplatná době, kdy jsme ji natočili, zvuk je mizerný, většinu věcí již hrajeme jinak. Na druhou stranu má díky Tondovi Mikšíkovi moc pěkný obal. Pokud se rozhodneme něco nového udělat, což plánujeme za dva roky, tak to uděláme snad lépe. Nicméně hlavní dík patří Fidovi, bez něj bychom to nevydali.

Jsi autorem většiny textů HZ. Zhudebňuješ svou poezii nebo vytváříš texty na konkrétní skladby?

Mou poezii... No já hlavně nejsem žádný básník, stejně tak jsem se nikdy nenaučil hrát na kytaru... Občas mne něco napadne, a pak se tomu pomoci slov či tónů snažím dát nějaký tvar... Většinou mám ale dříve hotovou melodii a pak čekám na slova, až sama přijdou. Několik hudebních nápadů při-

nesl i náš houslista Cipísek, ale kvůli mé technické neschopnosti zahrát cokoli jiného než svého jsme od toho museli zatím upustit.

V jednom ze svých textů píšeš „Nikam nespěchám, jen čekám na to, co mne vlastně čeká“ Je to i Tvé životné krédo?

Krédo asi ne... Možná je to odraz duše daného okamžiku, kdy text vznikl, přičemž ten stav nadále přetrvává. V životě jsem jako každý udělal spoustu vylomenin a chyb, stejnou měrou mne hodně lidí, slušně řečeno, přechytračilo. Poslední dobou ale žiji v jakémsi oparu vnitřní meditace, asi to takto zní blbě, ale je to tak. Dívám se na svět kolem sebe jinak, možná po dlouhých letech radostněji, dívám se na něj shovívavěji, snažím se zachytit tu prostou krásu kolem, moudrost v očích starce, let ptáka, vlny v řece, šibalský úsměv malého cikáněte s nataženou dlaní, ... Je to něco, co mi umožňuje tady přežít.

Z Tvé tvorby číší sebereflexe zabíhající stylově až do magického realismu. Ve svých textech dáváš najevo svou životní nejistotu, někdy až nedůvěru v sebe. „byla jsi první, komu jsem ublížil / a poslední, komu jsem pomohl / snad jsem chtěl překročit jen svůj stín / a pošlapal tvou vnitřní svobodu / jsem otcovrah slunečních paprsků / jsem pouhým prstem na spoušti / jsem let ptáka, co vyloudí pohyb měsíce nad louží / ... / tak vezmi mě s sebou do země / kam lítají černí jeřábi / barevným sklíčkem schovaným ve dlaní kreslím si mapy v záplestí“ Jaký má pro Tebe poezie význam?

Nechci, aby to znělo jako klišé, ale čím víc jsem starší, tím víc poezii miluji. A texty pro mne v muzice vždycky znamenaly víc než hudební složka. Proto velice obdivuji ty, kteří dokážou napsat krásné věci, dokážou zachytit prchavost daného okamžiku a prostřednictvím slov ji zprostředkují druhým.

Miroslav Václavek píše, že skutečná hudba se nejvíce blíží tichu, které stojí na počátku... Jak to vnímáš Ty?

Mirek to napsal moc hezky. Na počátku všeho je opravdu ticho. A snad teprve s pokorou může někdy přijít to, co se tichu vyrovná. Myslím si, že to platí nejen v hudbě jako takové.

Nedávno ses přestěhoval z Olomouce do Prahy? Co Tě k tomu přivedlo a jak jsi tam spokojený?

Jeden vztah skončil a nový začal... Zamíloval jsem se a během tří týdnů jsem se stěhoval. Praha pro mne byla vždy

místem, kde bych v životě nechtěl pobýt déle jak pár hodin. A najednou jsem zde kupodivu šťastný. Vždy jsem byl tak trochu introvert a poslední dobou jsem cítil, že musím něco udělat. Buď odejít někam na samotu, nebo na druhý pól, do anonymity velkoměsta, kde nikoho neznám, kde budu v podstatě taky sám. Nyní mi dokonce ani nedělá problém chodit ven mezi lidi, což jsem dříve moc nemohl. V menším městě se neubráníš tomu, že slyšíš problémy druhých lidí, ať již jedeš tramvají, sedíš v parku nebo piješ pivo v hospodě. Slyšíš stále stejné hlasy, které říkají pořád to samé, a nemůžeš se tomu vyhnout. Praha mi vyhovuje v tom, že těch hlasů je tolik, že je již nevnímám, nejsem schopen je rozeznat a tudíž se tím ani nemusím vnitřně zabývat, tudíž nemusím nikam utíkat...

Daří se Vám s HZ pravidelně zkoušet? Dojždíte do Olomouce?

Snažíme se zkoušet v rámci mých finančních možností, na zkoušky dojíždím vlakem. O kapelu bych nechtěl přijít, kluky mám moc rád, i když jsem si v minulosti několikrát říkal, jestli to vše má nějaký smysl. Ale asi má, po dobré zkoušce anebo po fajn koncertě se člověk cítí jako znovu nakopnutý.

Na festivalu Napříč na Konci léta u Skáláka budete letos poprvé. Míváš před vystoupením trému? Máš obavy, jak Vás lidé, co Vás nikdy neviděli a neslyšeli, přijmou?

Vzpomínám si, jak jsme někdy po revoluci hráli v Dubicku u Mohelnice před nějakými pankáči. Jejich fanoušci to naše hraní už nemohli vydržet, tak po nás začali házet kelímky s pivem. Celá kapela byla od piva, jen já jsem zůstal suchý, protože jsem hrál za závěsem, jakou jsem měl trému...

Trému mívám vždy. A obrovskou. Na druhou stranu si říkám, že přece nejsme žádná „mainstreamová skupina“, hraje pro lidi blízkých názorů a životního stylu, tak není důvod trémou trpět. Ale asi ti každý řekne, že když už spoustu hodin zkouší, tak chce zahrát co nejlépe, aby aspoň někomu udělal radost. Ke Skalákovi se moc těšíme, jsme rádi, že jsme dostali možnost si tady zahrát. Snad to lidi vydrží. Už jsem slyšel i názor, že hrajeme pop... A když je to nebude bavit, tak pořád si mohou zajít pro to pivo....

Hrávate zhruba jednou za měsíc. Kde se Vám hraje nejlíp?

Hraje se nám dobře všude. Ale asi nej-

lepší atmosféru jsme zažili loni v Boru, když jsi nám křtil desku. Výborný zvuk, příjemné prostředí, fajn lidi, co více si přát...

Nejlepší zvuk jsme ale zažili na Plánkách u Feldy, který tam jednou za rok pořádá hudební setkání. Žije na samotě u slovenských hranic, a hraje se v bývalé stodole, která má neobvyklou akustiku. Je to magické místo, které tě pokaždé nabije ohromnou energií.

Společně s Jirkou Slavíčkem pořádáš undergroundovou akci „Narozeniny Niko“ O co se jedná?

První ročník jsem dělal s klukama z kapely v olomoucké Ponorce, dodnes mi nezištně pomáhají, pak se připojil Jirka. Chtěli jsme tímto poděkovat kapelám, které nás někde pozvaly a nabídnout jim tak hraní v Olomouci. Cítil jsem se tehdy nikým, bylo to všelijaké období, proto jsem to nazval Narozeniny Niko. Pak se to nějak samo rozjelo, letos v listopadu již děláme šesté pokračování a seznam kapel, které bych chtěl pozvat, je dlouhý minimálně na další dvoje narozeniny...

Co Tě za poslední dobu oslovilo (nejen z hudby)?

Mám radost z každé přítomné chvíle. Co se děje kolem mne, vnímám skrz své známé a přátele. Televizi nemám, občas prolistuji noviny, občas si pustím rádio a něco si přečtu na internetu, nikam moc nechodím. Muziku doma, až na výjimky, téměř neposlouchám. O to větší radost mi dělají domácí nezávislé kapely, které slyším živě na různých akcích. Je z nich cítit obrovské nadšení a pokora.

Jak vidíš vývoj Hynkových zámků do budoucna? A vývoj společnosti jako takové? A sebe?

Společnost dopadne tak, jak si zaslouží, já nevím, co bych k tomu řekl. Myslím si, že ten, kdo má zdravý rozum, tak jej používá. Ten, kdo ho nemá, jej používá nebudě. O tom si každý musí udělat úsudek sám, co je pro něj důležité, zda peníze, sláva, ráno v parku, pivo, auto, rodina, bůh... Asi bychom měli zůstat nohama na zemi, abychom ráno neměli problém s pohledem do zrcadla... S kapelou budeme dále zkoušet a snad se nám podaří za dva roky připravit nové CD. A já se chystám stát konečně vytoženou švadlenou a začnu šít tašky.

Otázky:
Honza Bartoň

Ještě poznámky cestou

jsme přenášeni životem na jemných motýlích křídlech, na křídlech andělských, netušíme ani, jakými milostmi obdařeni, že stále můžeme vzhlízet ke stropu, prohlížet zvláštní odstín zelené na stěně v úpravně zarovnané výmalbě, i tváře lidí jsou jaksi jemné, vnímavé, ač mlčí v každou denní hodinu jinak, jiné tváře, jiné světy, v své vlastní mlčení ponořené, při slovech často překotných, nepřesných, často jako bychom se nadechli k něčemu delšímu, ale ztišíme tón, stáhneme rejstříky, v podivu, že ještě žijeme, jen potichu, jen tiše, abychom život nebrali útokem, už jako kluk jsem četl útlou modrou knížečku *The Old Man And The Sea*, zakoupenou v „Sovětské knize“, leže na gauči, z jehož kostry vyčuhovaly kovové pružiny, v bytě zakouřeném čtvrtěnými sešlostmi milých dam, příbuzných a přítelkyň mé matky (taky první „samizdat“ jsem tehdy viděl – „Oneskorené reportáže“ Ladislava Mňačka, opatrně podávané z ruky do ruky, na velkém formátu průklepového papíru), bylo mi dvanáct třináct let, až později jsem porovnával text „It was a big fish“ nebo „The old man was dreaming about the lions“, české vydání, teď znovu je otvírám a vidím, že právě ty nejjemnější, jen nadhozené nenápadné motivy mi jsou nejbližší, „Chlapec byl smutný, když viděl, jak se starý každý den vrací s prázdnou loďkou, a vždycky mu šel pomoci odnést buď kotouče šňůry nebo hák s bodcem a harpunu a plachtu skasanou kolem stěžně. Plachta byla záplatována pytlí od mouky a svinuta vyhlížela jako vlajka trvalé porážky.“ ... „Stěžen byl skoro tak dlouhý jako jediná jizba v chatrči. Chatrč byla postavena z tuhých listenů, jež chrání lupeny královské palmy a které se říká guano, a byla v ní postel, stůl, jedna židle a ohniště na hlinité podlaze, kde se vařilo na dřevěném uhlí. ... „Co máte k jídlu?“ zeptal se chlapec. – „Hrnc z žluté rýže s rybou. Chceš trochu?“ „Ne. Najím se doma. Mám vám rozdělat oheň?“ – „Ne. Rozdělám si ho později. Nebo tu rýži sním studenou.“ – „Smím si vzít sít?“ – „Samozřejmě.“ – Ve skutečnosti tu žádná sít nebyla a chlapec si pamatoval, kdy ji prodali. Ale hráli tuhle smyšlenou hru každý den. Neexistoval ani hrnc z žluté rýže s rybou a to chlapec věděl taky. ...“ – té jemnosti si cením, toho neohýbání života, té svobody v každém kroku, v každém ohledu, nevíme, kdy odtud budeme vzati, nevíme, co ještě na světě vlastně pohledáváme, umřel F. T., prý mu jeden doktor říkal, jak je zlé, když člověk umírá v nemocnici a přemítá nad tím, co už nestihne udělat, lépe jen tak jít a nemuset se vracet, jemně sledovat předivo dní, využívat hodiny, minuty, ticho, soustředění, „ještě jsme tady“ byl slogan Jana Balabána, rozpomínky na Kiplinga, na věci, které nás zasáhly, každého jinak, každého jindy, přesto touž mocí poezie, která schází právě tak, jako schází hlubinné ponětí smyslu tohoto plahočení stále obtížnějšího a bolestnějšího, jen sledovat tu jemnost, ty pavučinky bytí, kterými jsme vedeni, kterými jsme nesení jak na motýlích křídlech, kdy jediná oddanost andělům zde může mít skutečný význam, který však nedohlédáme, ke kterému jen chvějivě pohlížíme, oddané schouleni na děravých gaučích, na balících novin, nic svou osobní vůlí podstatného neovlivňující, čekající na co? v této nachýlenosti a pokoře vzhlízející kamsi k pastvinám nebeským, na kterých jako film se nám promítají vteřiny dětství, půdorysy zelených domů, zaprášených dvorů, schýlených šeríkových stromů, laskavých pohledů otce i matky, už beze slova, již jen v mlčení, ke kterému nemůžeme přidat než pokoru a odevzdání dobrému Pánu všeho tohoto Bytí, jak jinak? co jiného? není jiné cesty z marnosti –

J. E. Frič, 28. 6. 2013, Zlín-Cigánov, 22:33

vlastně v životě běží především o svědectví, bylo tomu tak v minulém režimu, je tomu stejně tak i v režimu tomto, který mě nepřestává udivovat, jaké nestydatosti jsou veřejně možné, jak mizí morální hranice, jak mizí vůbec jejich potřeba, chodím ulicemi a říkám si, „tato země není pro starý“, nejenže není pro starý, kteří zelenou na přechodu nestihnou, snad tak do půli cesty, do dvou třetin, proč bych se měl nechat atakovat tupě mechanizovanými figurkami za volanty? tato země ovšem nejenže není pro starý, obávám se, že vůbec není pro lidi, jak jsem na komunikaci s nimi býval zvyklý, oč dotěrnější a familiárnější jsou ataky z reklamních tlampačů, o to je člověk člověku dále a dále, až stojíš sám, přemýšlíš nad tím, jaký má smysl tohle všechno psát, když navíc ještě víš, že se opakuješ, ale co dělat, když jsme ještě neumřeli, o svědectví běží, stejně jako kdy jindy, jen o toto jedinečné, nepřenosné, nedělitelné osobní svědectví, ať už by bylo jakékoli, krásně a přesně píše Oscar Wilde v zápiscích z žaláře v Readingu: „Bylo to za mého posledního procesu, seděl jsem na lavici obžalovaných a naslouchal jsem zdrcující žalobě Lockwoodové; zněla jako místo z Tacita, jako verš z Danta, jako některá z paličských řečí Savonarolových proti římským papežům. Zmocnil se mne hnus při tom, co slyšelo mé ucho. Náhle projelo mi hlavou, ‚Jak by to bylo velkolepé, kdybych to vše pověděl na sebe já sám!‘ Okamžitě bylo mi jasno, že, co se řekne o někom, neznamená nic, ale že na tom záleží, kdo to říká. Svrchovaná chvíle člověka – o tom nepochybuji ani v nejmenším – je chvíle, kdy klekne do prachu, bije se do prsou a vyzná všechny hříchy svého života...“ (z knihy *De profundis*, Knihy dobrých autorů Kamilly Neumannové, 1920, přel. Ant. Starý, podle anglického vydání Rossova a německého vydání Meyerfeldova) – je to zásadní věc v případě jakéhokoli svědectví, padni, komu padni, ale vždy individuálně, žádný individualismus jakoby zde nebyl dostačující, jak právě ve svém postavení Wilde přesně domýšlí: „Jediný hanebný, neodpustitelný a provždy opovrženímhodný čin mého života byl v tom, že jsem si dovolil žádati na společnosti pomoci a ochrany.“ (ibidem) – ano, je potřeba se vracet, je potřeba se třeba i opakovat, protože na tom především záleží, kdo toto svědectví vydává, nelze nic delegovat, všim nutno projít nezástupně, a jen tehdy a právě tehdy toto svědectví může život ospravedlnit, je zde ovšem i mlčení a tajemství, které nejsou ničím negativně bezobsažným, nýbrž rubem sdělení ve smyslu existenciálním, a zde se ocitáme na půdě náboženství, o němž Josef Š. v rozhodující chvíli se rozhodl ke konstatování: „Tady nejsem kompetentní“ – jsem zde kompetentní já? jak to mohu vědět? vyslovil jsem vše, co jsem vyslovit měl? nic podstatného jsem nezamlčel? všechny zápasy vedeme sami se sebou, a jak by Josef Š. dodal, „se sebou o sebe“, ale je to skutečně vše? nelze nepadat, jen to zvedání jde stále více ztěžka, udržet nedílnost a důslednost svého osobního životního údělu, bez ohledu na vracení, opakování, opravy, znovuzačínání, jen onu duchapřítomnost udržet, v tom je pravá svoboda a nezávislost, nikomu z lidí nic nedlužíme, jen sobě samým, jen svému svědectví, ještě je čas, ještě stále máme čas –

J. E. Frič, 11. 7. 2013, Brno, Alfa Passage, 17:49

Sépiovou kostí

Kateřina Benešová, nar. 1984 v Kroměříži je doma je téměř všude – bydlela mimo Kroměříž v Brně, Ostravě, Hranicích, Praze a momentálně žije a pracuje v Olomouci. Původně studovala umělecké slévárnictví a nyní pracuje jako inženýrka slévárenské technologie, i když vůbec netuší, jak se to událo., Miluje všechno, co se vymyká normálu.



Připadám si jako v jiném světě
Tak jako hráč po odvetě.

Kdo je vlastně normální, prstem ukaž
Ty, kdo znečišťuješ, Matku Zemi šukáš?

V podpaží dělaj se mi solný kruhy
Když vzpomenu si na svý dluhy
Teď však dám si ještě druhý

Jsi můj přízrak noční
Teď dítě ve mně počni

Všechno беру jaksi jinak
Stal se ze mne divý přízrak

Znásilnila jsem tvou duši
I smutek ti tolik sluší

Na sobotu nasrat
Jdu to všechno zaspat

V břiše si nosíš pulečka
Už kočárku napumpuj kolečka

Kapička tvého spermatu
Klouže jak mince do matu

Jsem nějaká nešťastná
Neslaná, nemastná

Zkouší na mě nákou páku
Zas dostanu do rypáku

Děkuji vám mnohokrát
Do řiti si strčte drát

Už jsem to jednou zažila
Bolestí a hněvem se smažila

Prý konec prázdnin jak má být
Ale co když se mi už nechce žít?!

Do prdele práce
Jsem cizích daní plátce

Čeká tě broku odvěta
Jsem maximálně rozjetá!

Láskou k tobě jsem si tak jista
Jakže v prdeli najdu si hlísta

Sedí tu spolu šikovní dva kluci
Bohužel vidím, že jsou to buci

Jestli se toho dožiju
Kópím si byt aj s lodžijú

Pitevní moderátor
Sahá si pro vibrátor

Kdybys měl zájem
Zaplatit mi nájem...?

Aby ten můj úpadek moh konečně nastat
Začala jsem sama nehorázně chlastat

Občas zapomínám žít, a někdy žiju moc
Z toho plyne nudný den, či prohýřená noc

Dnes konec světa je
Zas nepojedou tramvaje

Má slova jdou na dračku
Když všichni jsou na sračku

Všechno, co jím, zdá se mi plané
Buď málo sladké anebo slané



Patnáctý potulný festival Krákor 28. a 29. srpna 2013, v ruinách říšské dálnice v Ostopovicích u Brna.

1) Vivat underground první generace, foto: Arnošt Zukal, 2) Míra Kalousek a Líba Strážánek/Stará dobrá ruční práce, foto: Vladimír Sabo, 3) Míra Snížek z kapely Bez Záruky, foto: AZ, 4) mladá krev – kapela Poblavní nádraží, foto: VS, 5) Petr Zezulka – kapela Ciment, foto: AZ, 6) Luboš Vlach – Česnekový blavy, foto Zdeněk Vykydal, 7) Vivat underground třetí generace, foto: AZ

Dřevěná cikáda

TY SYČÁCI

ELDORADO

2013, *Indies Happy Trails, CD*



Brněnská alternativní skupina kolem fyzického básníka Petra Váši. Spoluhráči Tomáš Fröhlich (baskytara), Petr Zavadil (kytara) a řada hostů na nahrávkách. Album Eldorado je jakási cesta kolem světa ve dvaceti písních s texty složenými z mezinárodně srozumitelných latinských slov a fragmentů jiných jazyků. Translatina! Nová praevropština. Poetické esperanto. Zase něco jiného, než co kapela dělala dřív. První pokus spojit Vášovo fyzické básnictví s energií a zvukovou představivostí Syčáků v podobě srozumitelné komukoliv na světě. Ptáci zpívají, houby mluví, kaktus naříká, leguán cvičí jógu, námořníci uklidňují záhadného netvora, egyptská královna hledí do budoucnosti a čas běží. Rajské jablko z Eldorada zraje a zraje.

MUCHA

SLOVÁCKÁ EPOPEJ

2013, *Piper Records, CD/LP*

Brněnská femipunková kapela sdružená kolem mladé písničkářky Nikolý Muchy. Nikola vystupuje od svých patnácti let a byla již ozdobou mnoha undergroundových akcí. Původně vystupovala vždy sama s kytarou, pro ostřejší slovo nešla nikdy daleko a vůbec se u toho nečervenala. Snad proto bývá také



někdy přezdívaná jako „Záviš v sukni“. Své solitérní období má však již zřejmě za sebou. Nově se obklopila kapelou zkušených drsňáků, kteří dávají jejím nemilosrdným písním ještě sytější barvy. Úplně slušné i úplně sprosté písně pro chytré lidi.

SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE

JOHOHO

2013, *Políš, CD*

Odivné analogové zvuky, ostinátní basové linky, saxofon, deklamativní zpěv a hlavně ty texty. Francouzští filosofové



20. století, tedy v českých překladech. Prvotním impulsem k realizaci programu byla výstava Ostrovy odporu. Ruční potisk kapely každého obalu! Záznamy nahrány svépomocí, finální mix a mastering Ondřej Ježek.

JIRÍKOVO VIDĚNÍ

V POLI STROM

2013, *Guerilla Records, CD*



Jiříkovo vidění se od předchozí nahrávky Obrazy neklidu (2009) zminimalizovalo do podoby tria, přičemž důležitou součástí produkce tvoří mimo běžné nástroje i sampley, groovebox a smyčky. Kapela se častým koncertováním sešla a dnes hraje jako velice úderné trio. Nahrávka je samozřejmě obohacena

o hosty, kteří v Jiříkově vidění pusobili, taže zní violoncello i klávesy, objevují se obvyklé sugestivní hlášky ze starších i novějších čs. filmů, opět se můžete těšit na muziku a texty v hlavsovsko-zajíčkovské tradici a lehce kybernetickém balení, tentokrát obohacenou o notnou dávku pulsující energie a spodního tahu, známého z četných vystoupení Jiříkova vidění po celé republice.

Ears&Wind Records připravuje:

ZÁVIŠ – Oběšený Petr

Reedice slavné Závišovy knížečky z roku 1999 v novém kabátě. Ilustrace Vladimíra Havrana Smýkala, textově se na sbírce podíleli Karel Lála, Josef Plotzer a Emir&Chali. Titul bude uveden na výročí jedenácti let vydavatelství v brněnském klubu Boro 29. – 30. listopadu 2013.

GINNUNGAGAP – Archiv



Dávno nehrající pražská undergroundová smečka, která se rozpadla dřív než se stačila stát legendou. Jádrem Skrytého půvabu byrokracie, Formš, Židová a další. Výběr z rozsáhlého dochovaného archivu. Titul bude uveden na výročí jedenácti let vydavatelství v brněnském klubu Boro 29. – 30. listopadu 2013.

KRÁKOR – Kronika 1998 – 2013

Knihla se zabývá patnáctiletou historií potulného festivalu Krákor slovem i obrazem. Vzpomínky, rozhovory, fotografie a návdavkem dokumentární DVD s průřezem archivních záznamů. Titul očekávejte v červnu 2014.



Tyto a další tituly lze objednat
v internetovém obchodě
www.drevenacikada.cz
obchod pro slovo, obraz, zvuk, pohyb, život

2× recenze odjinud: Hrozně

HROZNĚ – Už není čas, Ears&Wind Records 2013

„Vznikli jsme trochu řízením osudu: zhruba v září roku 1982 Martin s Pavlem odešli z jedné folkové kapely, a přestože rozvěšili po Brně inzeráty: hledáme muzikanta na nějaký neobvyklý nástroj, třeba housle, fagot, flétna, tak se nakonec přihlásil Jarek s basou...“

Tak začíná historie kapely Hrozně podle bookletu nového alba Už není čas. Neobvyklý nástroj se do sestavy dostal v roce 1987, když Martin Kozlovský vyměnil kytaru za metalofon. V té době už kapela neodmyslitelně patřila k brněnské nezávislé scéně, aniž by kohokoli kopírovala nebo plula s (alternativním) davem.

Loni si pánové připomněli tři dekády od vzniku skupiny, a i když nešlo o třicet souvislých roků (v letech 1991–97 a 1998–2007 kapela nefungovala), rozhodně bylo za čím se ohlížet. Současné Hrozně tvoří všichni tři zakládající členové – Martin Kozlovský (metalofon, zpěv), Pavel Straka (akordeon) a Jaromír Řehoř (baskytara) – a spolu s nimi bubeník a saxofonista Roman Motyčka, člen kapely (také s dlouhou odmlkou) od roku 1990.

Hrozně měli donedávna na svém kontě několik demonahrávek a polooficiálních snímků, avšak Už není čas je jejich první skutečné album, oficiálně vydané a skvěle vypravené včetně fotografií v bookletu a textů všech písní. Jde pochopitelně o průřez repertoárem za celou dobu existence kapely, a tak zde najdeme prastaré kousky z 80. let (Kádrovací, Nervózní člověk) vedle úplných novinek (Švestky). Především díky originálnímu nástrojovému obsazení a charakteristickému deklamovanému zpěvu Martina Kozlovského drží vše pohromadě a album nepůsobí jako náhodně sesbíraná sbírka nesouvislých písní.

I když Hrozně v některých starších sestavách měli kytaru, právě absence nejobvyklejšího rockového nástroje dodává jejich aktuálnímu zvuku zajímavou barvu. Zatímco akordeon ve většině případů vytváří jakési repetitivní continuo, basové linky ve spojení s odsekávanými tóny metalofonu navozují pocit chladného industrialu a v instrumentálních pasážích připravují půdu pro podobně laděný hlas Martina Kozlovského. Škála jeho poloh sahá od pečlivého skandování jednotlivých slov oddělovaných mezerami („každý – den – jsem...“ – 4 druhy pepře) po epické zpívání-vyprávění (Švestky). Na rozdíl od

své někdejší druhé kapely Ens zde Kozlovský více pracuje s rytmem. Barvou hlasu a způsobem deklamacce se pak více než například Vladimíru Václavkovi a jeho sólovým deskám blíží Oldřichu Janotovi z období alb Žlutě nebo Sešitě. Kapela má v instrumentálních pasážích blíže k alternativnějším albům Jablkoně (srovnejte skladby Kolotoč od obou kapel) než k brněnské scéně 80. let, některé krátké momenty (vždy jen pár taktů, nikoli celé skladby) mi připomínají rané nahrávky Žentouru nebo Mňágy.

I když některé texty vycházejí z poetiky nesvobody a absurdity v době normalizace, je poetika skupiny Hrozně (a konkrétně jejich starších písní) aktuální i v dnešní době. Zdánlivě absurdní hříčka Nervózní člověk, písně Kdo se bojí i Beat šťastný (s veršem „Mít funkci, fungovat a být šťastný“) fungují i v dnešní době. Zajímavou metaforu přináší píseň 4 druhy pepře a zvláštní pozornost si zaslouží i jediný text Jaromíra Řehoře Švestky s aliteracemi v prvním verši („Když jsem skládal na sušící rošty švestky“) a s neurčitým pocitem evokujícím verše Karla Hlaváčka na konci. Možná jedinou písní, kterou bych oželel, je podivnost Magor, nicméně verše „Jedna dvě / hrozně jde“ na albu toho nejlepšího od kapely Hrozně asi nemohly chybět.

Vydát první oficiální album více než 30 let od vzniku kapely je v dnešní době neobvyklé. Připomíná to doby dávno minulé, kdy se na první desku často skutečně čekalo mnoho a mnoho roků. Možná je to známka toho, že Hrozně se svým originálním pojetím hudby zůstávají v undergroundu. Jsou stále alternativou, přestože jsou některé jejich písně docela hitové (4 druhy pepře). Ovšem hudba skupiny Hrozně, jakkoli se zdá být na okraji, je kultivovaná a při vši repetitivnosti má daleko k primitivismu. Ne úplně obvyklé jsou také zajímavé texty, v nichž mimochodem nenajdeme ani nejmenší náznak vulgarity. Díky tomu všemu je album Už není čas významnou hudební událostí nejen na brněnské scéně.

Milan Tesař (mestohudby.cz)

K dostání na Dřevěné cikádě: Drevenacikada.cz

Vydavatelští: spodniproudy.cz

HROZNĚ Už není čas

EARS & WIND RECORDS 50:16

ALTERNATIVA



Neuvěřitelných 31 let čekala brněnská formace Hrozně na svoje první album. Pravda, její existence sice byla nejdříve na šest a podruhé dokonce na deset roků přerušena, ale stejně... Na oficiální debut měla rozhodně z čeho vybírat: natočila na něj jak některé věci vzniklé už na sklonku osmdesátých let (*Beat šťastný*, *Kádrovací*, *Kdo se bojí*, *Nervózní člověk*, *Kolotoč*) a v době prvního comebacku 1997–99 (*Satori*, *Splašené sny*), tak skladby novější či úplně nové. Tvoří však – pro znalce této skupiny zcela nepřekvapivě – absolutně soudržný celek, protože jak sami Hrozně říkají v bookletu, „hrají pořád tu stejnou písničku“. Rozumějte naprosto ojedinělý, těžko ke komukoliv jinému připodobnitelný alternativní (folk) rock, postavený na častých repetitivních, minimalismem ovlivněných figurách a na netradičním zvuku (baskytara, bicí, metalofon a akordeon; místo bubnu tu a tam saxofon). Strhující dojem korunuji neméně jedinečné texty plné poetických metafor i zneklidňujících obrazů: „Kdo se bojí, ať nechodí sám po světě, číhají tam šelmy, číhají tam lidé, rezavé úlisné líšky podšíté...“ Skvělá deska!

★★★★★ PETR KORÁL

Program Napříč 2013

pátek 30. srpna 2013 od 17:00, hlavní scéna

PO PRACOVNÍ DOBĚ

Kapela Po pracovní době hraje již přes 20 let bigbít s alternativními prvky. Tito „staří bardi“ hrají hudbu, která je nabitá živelnou energií, jež se snoubí s recitací Pítrse „Fňukny“ Ziky. Jejich hudba má duši i nespoutanou vášeň a přináší do duše klid a mír, jež snad vydrží po celou dobu Konce léta.

POSTIŽENÁ OBLAST

Temná mělnická kapela hrající již od roku 1995. Na Konci léta zahrají v nové sestavě s Filipem Jakšem na železa a hlas. Jejich posledním hudebním počinem je živák z Alternativy z roku 2011 z Memoriálu jejich bývalého člena Marka Vojtíška a ve stejném roce vydané EP s množstvím psychedelických smyček a zvuků s temnější náladou včetně coververze od Metallicy.

MASSIVE MUSTACHE

Dub/rapové duo Massive Mustache je známé posluchačům jak v Brně, tak na Konci léta – loni zahráli na malé scéně a pro velký úspěch letos obsadí velkou scénu. Letos na jaře vydali výtečnou volně stažitelnou desku „Joint us“. Kapelu tvoří DJ Manazz (synthetizátory, samplery) a Honza Lamram (zpěv, rap, na desce i kytara, basa, komputer), který také vystupuje sólově s kytarou či komputerem nebo s kapelou Ples v opeře.

MONGOLOVY MĚSTSKÉ SADY



Undergroundový fénix se šikmýma očima zavítá po úspěchu na festivalu Krákor i na Konec léta. Kapela letos oslaví 20 let existence a k té příležitosti jí letos vyšla pod hlavičkou Ears&Wind Records nová deska s názvem „Samochvála přináší rozhodně víc potěšení než samohana“. Můžeme se těšit na průřez jejich dvacetiletým obdobím.

ČOČKA

Křepická kapela Čočka bude hrát letos v důstojnější čas, než obvykle, a tak se můžeme těšit i na zpěv (v nočně-ranních hodinách již většinou ztrácí hlas, orientační smysl a věci). Kapelu založili v roce 1993 Karlos a Blanka. Letos vydali společně s Pepou Klíčem nahrávku s výhradně Homérovými texty, což je jejich páté dlouhohrající CDr. Říká se o nich, že

hrají, jako když se zhulí družina praotce Čecha, vezme flétny a začne vyvolávat lesní bůžky.

TYRŠOVA SPOLEČNOST



Kapela vznikla již v roce 1989 (původně pod názvem „Poslední valčík“). Název vznikl podle tuřanské sokolovny, kde zkoušeli pod bustou dr. Tyrše. Kapela se brzy stala velmi populární, zejména pro rádo tančící publikum. Skupina ukončila svoji činnost v roce 1993, r. 2012 se však dala znovu dohromady a u labelu Ears&Wind Records vydala archivní dvojkotouč s písněmi z divokého období 1989 – 1993.

KAUFLANT

Kopřivnická momentálně šestičlenná kapela založená roku 2003 hrající alternativní punk s příměsí obyčejného rocku a ponurému rock'n'rollu, často některými známými hudebníky označovaný jako „Hejvy metal Bu Bu Bu...“ Lokální podivnost, ve které působí členové kopřivnických kapel a rajcovní zpěvačka v otrhaných punčochách.

HAMELN

Blues-thrashová kapela z Českých Budějovic byla pojmenována podle dolnosaského města, odkud měl roku 1284 neznámý krysař odvést z města 130 chlapců a dívek neznámo kam. Podle jedné z hypotéz odvedl krysař tyto mladé lidi na Moravu a ti tam založili vesnici Hamlíkov.

IVO VRBA

Ujetý psychedelický písničkář s úsměvem na prdeli stylově od country přes hiphop po hardcore. Vypráví absurdní a groteskní příběhy plné podivných obrazů. Ortodoxní lyrický punker s vyprávěcím srdcem a hnátama šábnutýma do prachů, kolejí i kytar, rosa je v nedohlednu a něha čeká na ta správná slova...

pátek 30. srpna 2013 od 19:00, komorní scéna

ŽEN

Na počátku bylo duo V obležení žen. Dnes jen Michal stejně obležený, ale sám. Mimořádně silný výraz skromného podvína, který se představí v pátek na malé scéně.

LENKA HAJDUČKOVÁ

Mladá básnířka a pořadatelka kulturních akcí z Banské Bystrice. Stejně jako Vojtěch Landa studuje scenáristiku na brněnské JAMU.

KAREL POLÁCH

Muzikant z Kopřivnice, který letos nahrál svou první „velkou“ desku a měla by vyjít do konce letošního roku. Můžeme se těšit jak na staré písně, tak na zbrusu nové kousky.

VOJTĚCH LANDA

Básník, dramaturg, autor povídek a scénárista z Moravské Třebové, který o sobě říká: „Jsem velmi společenský, ovšem v prezentaci tvorby naopak velmi plachý... Zúčastnil jsem se také literární soutěže na Skleněné louce v roce 2005, kde jsem nakonec uprchl, když jsem zjistil, že nedokážu svůj text číst na veřejnosti. Od té doby jsem už našťástí překonal trému a se spolužáky občas míváme scénické četní po brněnských klubech.“

MIRA KUBÍN

Letovický bluesový bard, zpívající básník moravského undergroundu. J. E. Frič o něm kdysi napsal: „Mira Kubín se vrací k počátkům, důvodům, samozřejmě bluesového původu, k příběhům, které jsou vždycky nové, vždycky právě a původní...“

IVOSH KREJZEK

Ivosh K. letos na Krákoru pokřtil svou novou básnickou sbírku „Chyt si svého bobra!“, tentokrát pod pseudonymem Herman Traumer. Přispívá básněmi do Umu pakultury či do Dna. Jeho texty zhudebnili např. Mira Kubín, Mongolovy městské sady či NicMoc kvintet.

ČESNEKOVÝ HLAVY

Psychoaktivní těleso tvořené česnekovým guru Lubošem Vlachem, Honzou Lamramem a Radimem Babákem. Jejich vystoupení způsobuje čichové halucinace & další nečekané synestezie. Česnek voní, zejména v dávce sloní...

sobota 31. srpna 2013 od 11:00, hlavní scéna

DIVADLO TRIARIUS

Divadlo z České Třebové bylo založeno roku 2000 a zabývá se klasickou činohrou, autorskými hrami, alternativním divadlem či divadlem poezie. Ústřední postavou divadla je Josef Jan Kopecký.

ST BEND

Skupina vznikla pravděpodobně v roce 2001, jisté je, že v roce 2002 určitě. Šlo se v ní to, co ve Strážnici zbylo z rozpadnutých se souborů, ze souborů, které byly ve fázi rozpadu a ze souboru, který se ještě nerozpadl. Hvězdná soustava souboru se mění přirozeným úhynem hudebníků. Skupina došla už i na Trutnov. Od té doby zkouší teoreticky, protože je slavná.

DPM HUDEBNÍ KANÁL BAND

Alternative-progressive band z Boskovic. Koktejl různých osob a bytostí, směsice charakterů a patologií, životních tragédií, pozitivních nenaplněných očekávání...tvrdých charakterů jsoucích si po svém bez naděje na úspěch, společenství looserů, kteří budou při apokalypse povzneseni jen pro to, aby výsledný efekt byl ještě hustější a hustější...

VOBRUČ BAND

Excelentní želeťavská kapela Vobruč band s charismatickým Vlastou za mikrofonom zhudebnující texty velikanů českého undergroundu, jako např. Egona Bondyho, Fandy Pánka...

HYNKOVY ZÁMKY

Olomoucká kapela zrozená již v polovině 80. let kolem básníka, kytaristy a zpěváka Reného Müllera. Zhudebnují jak vlastní texty, tak i texty Miroslava Václavka či Oldřicha Janoty. Stylově se toto těleso řadí někam na pokraj ambientu, minimalismu a undergroundu.

YLO-AFRICKÝ SLON

Rousínovská alternativní kapela letos na Krákoru pokřtila své zbrusu nové CD a do půl hodiny všech 25 exemplářů, co stihli ručně vyrobit, vyprodala. Skupina vznikla v roce 1988 okolo Břetislava Jelínka alias Jima a frontmana brněnské kapely Dunaj Jiřího Kolšovského. Pro Ylo je typický nezaměnitelný hlasový projev Jima, který loni oslavil své šedesáté narozeniny.

METALURG



Hudba brněnské kapely Metalurg by se dala označit jako hard & heavy s občasným lehkým bluesrockovým nebo tradičně-rock'n'rollovým nádechem. Tvrdá, řízná muzika s psychedelickým nádechem, kde se snoubí kytara, basa, bicí, vokál a foukačka.

PBK BLUES

PBK Blues z Havířova je na světě od roku 1984, původně pod názvem „Duo experiment blues“, současný název je zkratka „Pořád Bez Koruny blues“. Kapela byla hned od svého prvního koncertu pod dohledem StB. Hrají jak hudbu známých klasických bluesových a rockových velikanů, ale také svůj vlastní repertoár.

FKLETZI

Zoobigbít z Brna vzniknuvší již v roce 1989. Kapela tematicky čerpá většinou ze života zvířat. V počátcích se v kapele vystřídalo několik desítek hráčů na nejrůznější instrumenty, v současnosti hrají ve čtyřech v sestavě kytara/zpěv, basa, klapky a bicí. V polovině letošního roku vydali výběrové CD Studna.

MELUZÍNA

Žena, manželka, matka dvou dětí od Valašského Meziříčí. Fušuje do různých druhů umění i pseudoumění, stylově se

řadí do ethno-punku. Po dechberoucím úspěchu celého tria (zpěv + kytara, perkuse, basa) na bigbítě v Křepicích byla okamžitě pozvána na trutnovský festival.

ŠPINAVÝ NÁDOBÍ

Špinavý Nádobí vzniklo z lidí okolo příbramského mlýna. Kapela vznikla již v roce 1974 původně pod názvem „Psycho“, do r. 1982 několikrát přerušena činnost (rozpady, kriminály, bláznice), změna názvu na Špinavý nádobí. V letech 1982 – 1991 další rozpady, část Špinavého nádobí odchází do kapely Anarchistické žestě, zbytek hraje pod názvem Kdyby tisíc periskopů. Od roku 1994 hraje Špinavý nádobí nepravidelně ve staronové sestavě.

HOKR

Kapela vznikla v roce 1979 v Praze a v obměnách a s přestávkami hraje tato perla nezávislé hudební scény dodnes. V jedné etapě let devadesátých změnili název na Poco Loco, aby zanedlouho byl znovuzrozen Hokr. Hudebně se jedná spíše o propracovaný art rock s undergroundovým přístupem. Vydali čtyři tituly (poslední pod názvem „Přehřáté brzdy optimismu“ na labelu Ears&Wind Records vloni).

JÁ JSEM POZNAL

Kapela Já jsem poznal je v současnosti jednou z nejzásadnějších kapel brněnského undergroundu. Je inspirovaná texty brněnského básníka Pavla Homéra Ambrože a Milana Ohniska. Počátky kapely sahají do roku 1980, tehdy ještě pod názvem „Záviš band“. Loni vydali na labelu Ears&Wind Records výbornou desku „U nás na hřbitově“.

PEACOCK BALL

Mladá hard-rocková formace, kterou tvoří kvartet hudebníků z Banské Bystrice. Hrají teprve od konce loňského roku a jejich tvorba by se dala charakterizovat jako „Inštrumentálne poňatie, energická show, gitarová improvizácia s prvky psychedélie“. Přiznávají vlivy rockové scény 60. a 70. let, ale také současné progresivní scény doplněné o zvuk klasických hamondek. Toto léto vydali desku „Voices from the deep“.

sobota 31. srpna 2013 od 17:00, komorní scéna

JOSEF KLÍČ

Famózní violoncellista, skladatel a koncertní mistr Národního divadla v Brně. Vystupuje také sólově, s J. E. Fričem, Závišem, PPU, Čočkou a dalšími. Na festivalu zazní jeho nejnovější kus „Requiem za Magora“.

KAREL ŠKRABAL

Básník a novinář (Český deník, Lidové noviny, TV Nova, v současnosti MF DNES), člen brněnské literární skupiny Vítrholc, která vznikla v roce 1994 a klade důraz na živou prezentaci poezie.

MAREK SOBOLA

Básník a moderátor undergroundových akcí (Homér's memorial, Krákor, Napříč, ...), vydavatel revue DNO (s Lubošem Vlachem). Vystoupí společně s Honzou Lamramem.

CERMAQUE

Malou scénu letos poctí Jakub Čermák, básník a písničkář (jak sám rád uvádí odděleně), původně z Teplic, později z Brna, nyní žijící v Praze. Specifický je svými syrově/intimními básnickými texty a výtečnou hrou na kytaru, a to naboso.

JANA ORLOVÁ

Brněnská básnířka Jana Orlová letos vydala básnickou sbírku „Čichat oheň“...těžko říct, co předvede na Konci léta...údajně má jít o performance...

MIKY MARUSJAK + POETIC BAND

Autorské čtení Olomouckého básníka, autora haiku a organizátora převážně olomouckých poeticko-hudebních akcí Mikyho v doprovodu Ponorka bandu, který tvoří Střevlík (kytara v Pět kilo ubrusu) a muzikanti ze spřátelené kapely Hynkovy zámky (Tomáš na basu a Cipísek na housle).

KATEŘINA BENEŠOVÁ

Básnířka narozená v roce 1984 v Kroměříži, ale doma je téměř všude – bydlela například v Brně, Ostravě, Hranicích, Praze a momentálně žije a pracuje v Olomouci. Věnuje se slévárenství, a to jak uměleckému, tak inženýrsko-technologickému. Miluje všechno co se vymyká normálu.

VLADIMÍR SMUTNÝ

Tento zkušený písničkář příjemně překvapil na letošním ročníku akce 1. fotopoetického klubu Brno „Chvála laskavých šílenců“ v Mandragoře. Kromě vlastní tvorby interpretuje i skladby Oldřicha Janoty.

TOMÁŠ LOTOCKI

Brněnský básník a člen Moravského rybářského svazu, jemuž předloni vyšla u nakladatelství Welles výtečná sbírka převážně přírodní lyriky „Čeřeny“, se letos již podruhé představí na Konci léta.

NIC MOC KVINTET



Brněnsko-hrušovanská kapela hraje dekadentní kravál s ozvěnami hudby let šedesátých. Kapela vznikla spontánně po jednom narozeninovém večírku, kdy si výtvarník Vladimír Havran Smýkal umanul, že je dost starý na to, aby začal hrát bigbít. Textařsky využívají ikony brněnského undergroundu – Emira&Chaliho, Homéra či Ivoše Krejzka.

Slovem provede:

J. E. Frič, Marek Sobola, Ivoš Krejzek, Honza Bartoň a Miky Marusjak.

FIN

DOPORUČUJEME NAVŠTÍVIT:

7. září 2013

DUCK bar, Brno – Kamenka

VÝSTAVA 1. fotopoetického klubu Brno

výtvarn, poetičko a hudebno

21. září 2013

3BEAT FEST II.ročník

Brno–Šlapanice–sokolovna

TYRŠOVA SPOLEČNOST, BIBLBROXX,

SECOND TOYS, WILD EGGS,

IDIOT CRUSOE, METALURG

MONGOLOVY MĚSTSKÉ SADY

28. září 2013

SETKÁNÍ VLÍDNÝCH ŠÍLENCŮ

KLUB 77, Banská Bystrica

LUCIE RUŠKOVÁ, BLUESHAMAN,

LUBOŠ VLACH, NICMOC KVINTET,

EMIR CHALI, MIRA KUBÍN, IVOSH KREJ-

ZEK, DARREN EVE,

PAVEL ŠUHÁJEK, ZBYNĚK DOVRTĚL,

MAREK SOBOLA a další...

18.-19. října 2013

POTULNÝ DĚLNÍK – XIII. ročník

Festival (nejen) poesie

Klub BORO, Brno, Křenová 75

CHUDÁK PANÍ POPELKOVÁ, SLUM,

JIŘÍKOVO VIDĚNÍ, HERNABAR,

JAKOBY NIC, BLAHO19, HARY A HADI,

IVAN MOTÝL, LUCIE RUŠKOVÁ

a další...

16. listopadu 2013

NAROZENINY NIKOHO VOL. 6

S-Cube, Olomouc

HROZNĚ, SIBÉRIJA, SÁMANNI,

NICMOC KVINTET, HYNKOVO ZÁMKY,

YLO AFRICKÝ SLON, ŠPINAVÉ

SPODNÍ PRÁDLO, MONGOLOVY

MĚSTSKÉ SADY

29.-30. listopadu 2013

LES - KRÁKOR RETROSPEKTIVA

11. LET EARS&WIND RECORDS

Klub BORO, Brno, Křenová 75

KUNST MACHT FREI – filmová projekce

ZÁVIŠ – křest reedice Oběšeného Petra

GINNUNGAGAP –křest CD

NICMOC KVINTET, HROZNĚ,

MONGOLOVY MĚSTSKÉ SADY,

SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE,

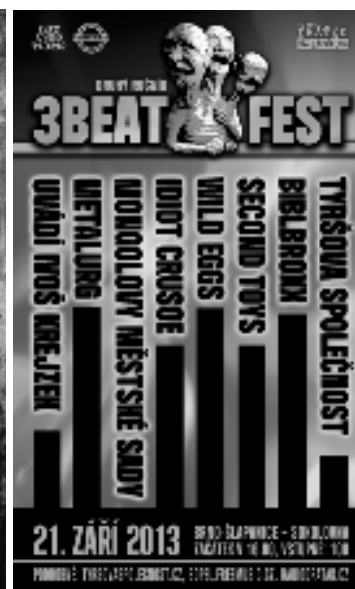
NARAJAMA, ŠPINAVÝ NÁDOBÍ,

SIBÉRIJA a další...

nahlášené i nenahlášené vstupy...

aktualizované programy: spodniprody.cz

[ochutnavky: dratak.cz](http://ochutnavky.dratak.cz)



Tiráž

Uši a Vítr - festival Napříč 2013 speciál • noviny Potulné akademie • s pomocí Boží a přátel společnosti Christiania • adresa redakce: Vetus Via, Poštovská 4h, 602 00 Brno, telefon 723 025 974 • za redakci odpovídá Jaroslav Erik Frič • číslo připravili: Fido a Honza Bartoň • v evidenci periodického tisku pod č. MK ČR E 19773 z 18. 10. 2010 • doporučená cena 20,- Kč